
Dionizy Smoleński.

Notatki Płockie 15/3-57, 9

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stefan Ignar

Stefan Ignar urodził się 17.II.1908 r. we wsi Bałdrzychów pow. Poddębice, woj. łódzkie. Ukończył gimnazjum w Łodzi w 1927 roku. Dyplom magistra filozofii uzyskał w Uniwersytecie Poznańskim w 1931 r.

Członek Związku Młodzieży Wiejskiej R. P. („Wici”) od 1928 roku. Członek Stronnictwa Ludowego od 1931 roku, a od roku 1935 członek Rady Naczelnej Stronnictwa Ludowego.

W latach 1935—1938 wiceprezes Łódzkiego Związku Młodzieży Wiejskiej („Wici”). W latach 1935—37 redaktor i wydawca dwutygodnika „Chłopskie Życie Gospodarcze”. W latach 1938—39 wiceprezes Zarządu Gównego Związku Młodzieży Wiejskiej R. P. („Wici”) i redaktor tygodnika „Wici”.

W okresie okupacji organizator oddziałów B. Ch. i członek Komendy B. Ch. V Okręgu (woj. łódzkie).

Po wyzwoleniu od listopada 1945 r. profesor kontraktowy socjologii wsi i dziekan wydziału społecznego w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Łodzi. W 1947—48 prezes Zarządu Głównego Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”. Od 1948 roku członek Prezydium NKW Stronnictwa Ludowego. W tymże roku uzyskuje stopień doktora filozofii w zakresie socjologii na Uniwersytecie Łódzkim. 1948—1950 prezes Związku Samopomocy Chłopskiej. Od 1949 r. profesor nadzwyczajny polityki agrarnej SGGW w Warszawie i wiceprezes NK ZSL.

W latach 1952—56 zastępca Przewodniczącego Rady Państwa. 1956—1962 prezes NK ZSL. W latach 1956—1969 wiceprezes Rady Ministrów. W 1964 r. mianowany przez Radę Państwa profesorem w SGGW. Od roku 1962 przewodniczący Komitetu Badań Rejonów Uprzemysławianych przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. Autor wielu prac naukowych.

Dionizy Smoleński

Dionizy Smoleński urodził się 6 października 1902 w Łodzi. Wydział Chemiczny Politechniki Warszawskiej ukończył w 1926 r. W nowoorganizowanej na Ziemiach Zachodnich Politechnice Wrocławskiej obejmuje profesurę w 1948 r. Wkłada cały swój wysiłek w rozwój placówki naukowej

na prastarych ziemiach piastowskich.

W latach 1951—1960 piastuje godność Rektora Politechniki Wrocławskiej. Za duży wkład pracy naukowej i dydaktycznej senat Politechniki Wrocławskiej nadaje prof. Dionizemu Smoleńskiemu tytuł Doktora Honoris Causa.

W 1961 roku obejmuje katedrę w Politechnice Warszawskiej, a w roku 1965 wybrany zostaje jej rektorem.

W latach 1957—1961 jest posłem na Sejm

PRL. W roku 1963 powołany zostaje na zastępcę Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki, gdzie pracuje do 1965 r.

Polska Akademia Nauk nadaje prof. Dionizemu Smoleńskiemu godność członka — korespondenta. Za prace naukowo-badawcze otrzymuje Nagrodę Państwową II stopnia (indywidualną).

Dzięki dużemu poparciu i zaangażowaniu prof. Dionizego Smoleńskiego powstaje w Płocku w 1967 r. Filia Politechniki Warszawskiej. Otacza ją specjalną opieką i troszczy się o rozwój tej młodej placówki w ośrodku nowoczesnego przemysłu chemicznego. Niezależnie od rozlicznych prac organizatorskich, społecznych i dydaktycznych prowadzi badania naukowe w zakresie technologii materiałów wybuchowych i teorii spalania. Jest autorem prac naukowych: „Balistyka wewnętrzna” (1949), „Teoria materiałów wybuchowych” (1954 r.).

Z dniem 1 stycznia 1969 r. zostaje powołany na stanowisko Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk.